met zilveren knoopen, met een langen, witten baard, die ook wel van zilver scheen te zijn. Erik durfde den ouden man niet aanspreken. Maar deze keek hem vriendelijk, lachend aan, en vroeg, wat hij wenschte.

„Ik .... ik..." zoo stotterde de jongen „ik .... moet koster Maartens broer wat brengen!"

„Ben jij niet het zoontje van vrouw Nansen?" vroeg de oude man weer.

„Ja, meneer!" fluisterde Erik, verlegen.

„Haha!" lachte de andere. „Dan ben je bij mij aan het goede adres! En.... wat is er nu van je wensch, brave jongen?"

„Wie bent u?" waagde Erik te vragen, gerustgesteld als hij was door den vriendelijken toon van den ouden man.

„Wie ik ben? Kun je dat niet raden?"

Voordat Erik het zelf wist, had hij het antwoord reeds gegeven.

„Sinterklaas!" sprak hij haastig.

„Sinterklaas?" lachte de oude. „Haha, hoe kom je daaraan? Nee, zoo ver heb ik 't nog niet gebracht. Maar.... ik kèn Sinterklaas wel goed! Ik heb hem vaak hier aan het station gezien. Ik ben de broer van je vriend Maarten!"

Erik keek den grijsaard verbaasd aan. Die man zou Maartens broer zijn? Onmogelijk! Hij leek precies de goede Sint. Erik kon de gedachte maar niet van zich afzetten, dat de bisschop uit Spanje zich als man van de spoor verkleed had.

„En ..... wat kom je nu doen?" vroeg de oude hartelijk.

„U bedanken, Sinterklaas!" antwoordde Erik, gul. De grijsaard lachte, dat de tranen hem over de wangen rolden en zich als diamantjes vastzetten op zijn langen, zilveren baard.

„Kom je mij voor je karretje bedanken? Bevalt het je goed?" vroeg hij weer.

„Nou, Sinterklaas!"

Nog vroolijker lachte de oude man.

„Nu zal ik je nog eens wat anders vertellen, beste jongen" vervolgde hij, „Luister maar eens!"

Hij was nu vlak naast Erik komen staan, die nog altijd zijn pakje met wanten stevig in z'n knuistjes hield.

„Kijk!" vervolgde Erik's nieuwe vriend „Nu heb je dit jaar dat mooie wagentje gekregen, niet waar? Maar ..... de menschen hebben mij zooveel geld gegeven, dat er nog heel wat is overgebleven. En nu hebben wij besloten, je van dat geld te laten genezen. In de groote stad woont een heel knappe dokter. En daar ga je iedere week heen!"

„In mijn wagentje?" vroeg Erik trotsch.

„Nee! Dat zou te vermoeiend zijn! Je reist iedere week met den trein naar de groote stad. En dan zullen wij eens zien, of je niet met een volgend Sinterklaas-feest je karretje op stal kunt zetten."

„Hoe meent u dat?" vroeg Erik, niet begrijpend.

„Nu, dat je dan misschien al weer loopen kunt! Dan heb je je wagentje niet meer noodig!" Erik schrok. Dat karretje niet meer noodig! En hij had het pas, zijn groote, nieuwe schat! Zou hij dan niet meer in zijn rollertje mogen rijden? Groote tranen blonken in zijn oogen.

De oude echter klopte hem bemoedigend op de schouders.

„Ga nu maar weer naar je moeder!" — sprak hij „En zeg haar, dat je een bovenste-beste jongen bent."

Erik was heelemaal in de war. Hij drukte de handen van zijn weldoener. Hij sprak zachtjes zijn „goeien dag, Sinterklaas". En .... weg was hij weer, met zijn karretje.

Toen hij thuis kwam, stond moeder aan de deur.

„Nou .... en wat zei die, de broer van Maarten?"

„De broer van Maarten?" herhaalde Erik vrouw Nansen's vraag „D'r is geen broer van Maarten! Dat is Sinterklaas zelf. Die heeft zich als man van de spoor verkleed. Een heelen langen witten baard heeft ie, net zilver!"

Moeder Nansen lachte, dat ook haar de tranen langs de wangen rolden.

„En heb je hem bedankt?"

Erik schrok. Neen, bedankt had hij den vriendelijken, ouden man eigenlijk heelemaal niet.

„En .... wat ligt daar in je wagentje?" vroeg moeder, onthutst.

De jongen kleurde tot achter zijn ooren.

„De wanten!" — sprak hij verlegen. „Ik dorst ze niet te geven. 't Was Sinterklaas zèlf, die aan het station stond. En dien geven de kinderen immers geen presentjes!"

Dagen en dagen duurde het, voordat moeder Nansen haar jongen had overtuigd, dat hij gerust den ouden man van het spoor zijn wanten zou kunnen brengen. In zijn wagentje reed Erik eindelijk voor den tweeden keer naar het station, maar daar wachtte hem een bittere teleurstelling.

(Zie vervolg op pag. 8.)

De groep Duitsche geïnterneerden, die een kleine rondreis door ons land maken.

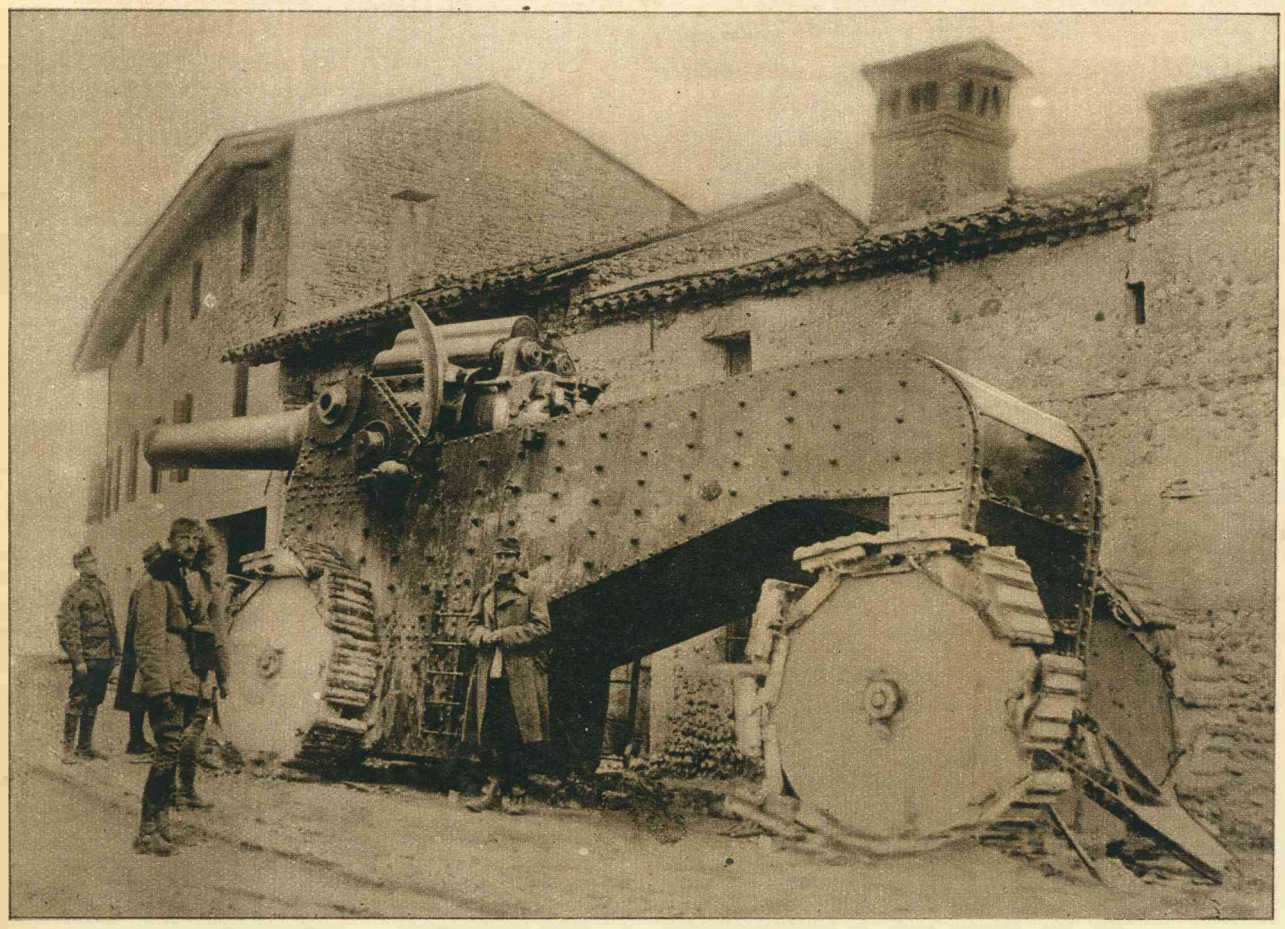

Een zwaar Italiaansch kanon, dat door de Oostenrijkers bij hun jongste offensief is veroverd.

VOOR DE HUISVROUW

Kapucijners-soep.

Uitgaand van het denkbeeld, dat men in dezen tijd alles moet benutten en niets meer als onbruikbaar beschouwen, kwam ik er deze week, toen we eens kapucijners aten, toe te probeeren, van het kapucijnersnat ook eens, evenals men dat van bruine- en witte boonen doet, soep te bereiden.

Ik heb dit gedaan en moet u zeggen dat het zelfs mijne verwachting overtrof. Daarbij was het ook niet kostbaar en wanneer men maar goed oplet, dat alles eerst flink doorkookt, kan men het gerust in de hooikist bereiden, daar dit natuurlijk voor gas- of vuurbesparing enorm scheelt.

Ik wil u hierbij het recept mededeelen: Voor 25 cent beenen, liefst met een mergpijp. Laat dit op pl.m. 4 liter water met zout des avonds ongeveer 15 minuten achtereen goed doorkoken op gas of vuur en zet de pan van ongeveer 5 liter inhoud in de hooikist gedurende den nacht. Men lette vooral op, dat alles hard kookt eer men het in de hooikist zet.

Den volgenden morgen vroeg giet men dezen bouillon door de zeef opnieuw weer in de pan, doet daarbij het kapucijnersnat en anderhalf ons gepelde gerst, die men van te voren ook gedurende den nacht heeft laten weeken, 1 pond in vet of boter gebakken uien, twee bosjes fijn gehakte selderij en een stuk of zes aan ronde schijfjes gesneden worteltjes, vier of zes laurierblaadjes, een paplepel fijnen gedroogden tijm en wat peper, naar smaak natuurlijk. Laat dit alles weer ongeveer 15 minuten doorkoken en zet het dan opnieuw in de hooikist, dan is het geheel gereed, wanneer het tijd voor het middagmaal is.

Men proeft natuurlijk van te voren even of de soep zout genoeg is.

Ook kan men er balletjes gehakt of poulet in doen naar verkiezing. Men doet dat des morgens tegelijk met de andere ingrediënten in de pan.

U moet het maar eens probeeren, ik geloof wel dat het u goed zal smaken.

J. v. d. B.